

şubat

BOYUT

2020

İÇİNDEKİLER

Şubat

BOYUT 2020

Kapak Çizimi
Yeşim Akçakaya

Editörden	3
Zamanımız Yok - Oğuz Tuna Solaroğlu	4
Kadındım - Elif Sude Yanık	5
Daha Dün Yazdı Mevsimlerden - Aslı Cihangir	6
Teşekkürler - Ayşe Su Özdoğan	7
Yolculuk - Elif Sakallı	8
Yakamoza Çeyrek Kala - Derin Beytekin	9
Özgürlük - Alya Salan	10
Haydar Ergülen'le Röportaj - Elif Sakallı & Duru Bayramoğlu	11
Zaman Halisünasyonu - Aslan Rıza Palaska	12
Yüzleşme - Ümmünaz Yanık	14
Oysa Bir Zaman - Elif Sude Yanık	15
İlerlemek İstemiyorum - Başak Ataman	17
Yağmurun Altında İtiraf - Melis Selek	18
Zamanın Dışında - Nilsu Şahin	19
Beş Dakika - Melis Akkum	20
	21

Editör

Derin Ak
Elif Sakallı
Duru Bayramoğlu

Layout Editörü

Zeynep Karahasan
Asya Ülger

Yaratıcı Ekip

Zeynep Karahasan
Asya Ülger

Danışman Öğretmenler

Arzu Güleçyüz
Betül Yurdakul

Fotoğraf ve Resim

Deniz Türker
Ekin Ünlü
Öykü Yağmur Özer
Duru Bayramoğlu
Sıla Sözeri
Zeynep Karahasan
Başak Ataman
Asya Ülger

Boyut Yazar Kadrosu

Aslan Rıza Palaska
Melis Selek
Ece Azra Aktürk
Derin Beytekin
Ekin Ünlü
Derin Ak
Sadberk Zeynep Sakarya
Duru Bayramoğlu
Zeynep Karahasan
Aslı Cihangir
Elif Tuana Gökmen
Nilsu Şahin
Elif Sude Yanık
Yaren Mistaçoğlu
Ayşe Su Özdoğan
Alya Salan

Konuk Yazar Olmak İçin

boyuttedebiyat@gmail.com

Editörden

“Zaman tasarruf edeyim derken aslında başka şeylerden tasarruf ettiğinin kimse farkında değildi. Yaşamlarının gittikçe daha zavallı, daha tekdüze ve daha soğuk geçtiğini kavramak istemiyorlardı.”

Momo - Michael Ende

Bir akışın içinde sürükleniyoruz sonsuzluğun ellerine bırakmışız kendimizi. Aslında bu sonsuzluğu sınırlandırmaya çalışıyoruz çünkü sonsuzluğun ne olduğunu bilememek rahatsız ediyor bizi. İsim koyuyoruz bu akışa, kendimizi bunun ne olduğunu anladığımızı ikna etmek için. Dakikalar, saniyeler... Ne anlama geldiğini bilmiyoruz bile. Tek bildiğimiz kendimizi bu akışın hızına kaptırdığımız ve onu durduramadığımız. Bu akışın bir noktasına geldiğimizde bir bakmışız ki sonu olmayan bir uykuya dalıyoruz, üzerimizde akışın hızının yorgunluğuyla.

Tam olarak ne olduğuna emin olamayacağımızı bilsek de anlam arayışımız bitmiyor, sadece bir kelimeyle boğuşup duruyoruz çünkü korkuyoruz sonumuzu getireceğinden. Bu korku bizi öylesine yiyip bitiriyor ki elimizde tek gerçek olan bir gün öleceğimiz gerçeğinden yola çıkarak zamanımızın biteceği yanılmasına kapılıyoruz. Modern dünyanın sırtımıza yüklediği yükleri de hatırlayarak zamandan tasarruf edilmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bu materyalist yaklaşımla birlikte zamanı düşman belliyoruz. İçinde bulunduğumuz sistemin bizi koyduğu hapishanesinden kaçmasını engellemek için ayağımıza bağladığı ağırlığın ise zaman olduğunu düşünüyoruz.

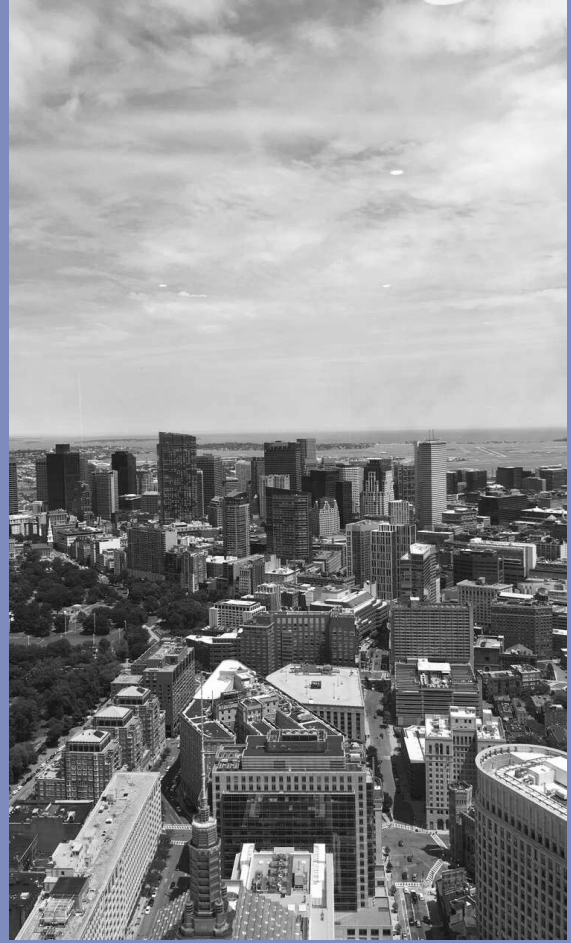
Bu yaklaşım bize neler mi getiriyor? Sisteme ayak uydurmak için zamanı tutumlu kullanmamız gerektiğini düşünerek kendi benliğimizden parçaları yavaş yavaş kaybediyoruz. Bir gün geliyor ki kendimizi tanıyamayacak duruma gelmiş oluyoruz. Buradaki günah keçisi ise yeniden zamanın ta kendisi oluyor. Sonunda kendi kararlarımızı bile alamadığımız, renksiz ve soğuk bir dünyada buluyoruz kendimizi. Hareket etmemizi engelliyor, ayağımıza bağlanan ve zaman sandığımız bu ağırlıklar. Yolumuzu kaybettiğimizi sanıyoruz, bir kapana kısılmış gibi hissediyoruz hatta. Oysaki kaybettiğimiz yolumuz değil, kendi benliğimiz. Kim olduğumuzu unutturuyoruz kendimize, dakikaları teker teker saymakla uğraşırken.

Zaman gerçekten de tasarruf edilmesi gereken somut bir kavram mıdır? Zaman nedir ki en başında? Belki de biten

şey zaman değil de kendi bedenimizdir. Dayanamıyordur belki üzerimizdeki ağır yüklere ve iflas ediyordur günü gelince. Zamana gelince o belki de sonsuzluğun ta kendisidir. Küçük bir noktasında da hangisi olduğu bilinmeyen bir tarafa ilerleyen bizler varız. Belki de saniye diye küçümsediğimiz zamanın parçaları belki de sonsuza dek uzanıyordur, sadece biz bunun farkında değilizdir. Böyle düşününce bir bakmışız ki sonsuzluğa sahibiz.

Zamanın içinde kaybolmamanız kendi benliğinizi kaybetmemeniz dileğiyle,

İyi okumalar.

Sıla Sözeri

Zamanımız yok.

Oğuz Tuna Solaroğlu

Kadındım

Elif Sude Yanık

O aynanın karşısında saçını tarayan kadındım bir zaman.

Taradım, ördüm, bağladım. Omzumdan döküldü lüleler. Çıktım, giydim o sevdiğim kırmızı elbisemi, çıktım. Ayağımda topuklular, ama koşarcasına adımlarım. Başım hep dik, boynumda fularım.

Gördüler beni yürüdüğüm sokaklarda, bindiğim tramvayda, girdiğim dükkânlarda. Gördüler, hissettim, hissettim bakışları omuzlarımda. Aldırma!

Birkaç adım daha atmışım sonra, birden bir karanfil değdi boynuma, en sevdiğim. Döndüm, o. Ellerimi verdim yanımdaki oğlana. Derlerdi inanmazdım, güçlüymüş sevda.

Güçlüymüş hırçın dalgaları kadar boğazın, yapraklarını savuran rüzgârı gibi sonbaharın, güçlüymüş gözyaşlarıyla çağıldayan suları gibi ırmağın.

Kayboldum önce, döndüm dolandım bulamadım onu, sevdami. Durdum yerimde, bir de baktım ki benmişim kaybolan, ben yalnız kalmışım. Kısalmışım ben, topuklarını kırmışlar ayakkabılarımin, örtmüşler göğsümü, kapatmıyormuş elbisem. Bir sıcaklık... Bir şeyler akıyor şimdi benden, bedenimden, kanatmışlar beni, yaralarım acıyor. Gözlerim, yoklar artık yerlerinde, ben artık görmüyormuşum. Seslerini duydum bazılarının, ben meğer ölüyormuşum. Oysa daha şimdi değil miydi elleri ellerime...

O sınıksız tuttuğum eller... Fularım sıkıyor boynumu, boğuluyorum, o tuttuğum eller boğuyor beni. İmdat, diye bağıyorum, çıkmıyor sesim, o eller tutuyor ağzımı, konuşurmuyor beni! Koşmak, kaçmak istiyorum, o eller, ah o eller belimden ayaklarıma...

Bitiyor artık hislerim, yalnız düşünüyorum. Ben daha az önce dans ediyordum. Yok artık, tutmuyor hiçbir uzvum. Artık biliyorum, son

dakikalarım bunlar. Öldürdüler beni, son dakikalarım bunlar.

Kadınım sadece ben, kadındım bir zaman. Adım Ceren benim, bazen Emine olur, bazen Özgecan. Zamanı yanına almış, gidiyorum ben. Beni sevda öldürdü, ama korkmam sevmekten.

Kadındım ben bir zaman

Anneydim, olabilirdim

Minicik kızdım

O aynanın karşısında saçını tarayan kadındım bir zaman...

Deniz Türker

Zamansız

İdil Ece Alkan

Bak buralarda
Başka dünyalardan biri var
Pek de gönüllü
Kapana kısılmış bu güzel ruhu
Uçurumdan yuvarlanmaya

Damarlarında çağlayanlar
Sakallarında asabi bir ruhun izleri
Gözlerinde çatırdayan yalımlar var

Cızırdayan lambaya dikili kömür gözleri
Bu soğuktan titreyen ışık
Ateşten gözlerinin yanında ne ki
Ölüm kokulu dört duvar arasında
Gittikçe batıyor inceden bedeni yerin altına

Kendi ellerinle toprak atma üstüne güzel
dostum
Kaybolma zamanı mı şimdi
Bak görünmüyor artık
Kırılganlığın
Tutkuların ve heveslerin
Gözlerin de gidecek birazdan
Kırpiklerinden öpen gözyaşların kaldı şimdi bir
Uçurumdan yuvarlanan

Ne de güzel kelimelerin vardı oysa ki
Az biraz cesaretin de olsaydı şimdi
Tuttuğu gibi üşüyen ellerinden kelimelerin
Ve cesur yeni dünyalara götürdüğü gibi
Ellerinden tutabilseydin onun
Senin kelimelerine aç
Ruhundan damlayan her bir damlaya susuz
Bu güçlü zihninin ince bedeni
Karşı koyabilseydi eğer
İçindeki şeytanlara
Ve de zamana
Silkeleyip de toprağını
Tutunabilseydi sana
Belki kurtulurdu
Olmadı

Ondan sonra da bir daha
Kargacık burgacık
Sarsak bir el yazısı
Eskimiş sayfaları
Karalayamadı
Kimsenin titrek gözlerine
Gözyaşları bu kadar yakışmadı
Ve kırılgan ruhlu güzel dostum
Bir daha uçurumlara tırmanmadı.

Deniz Türker

Daha Dün Yazdı Mevsimlerden

Aslı Cihangir

Öyle bir sabah ki, griye boyanmıştı sokaklar. Serin bir rüzgâr esiyordu ve ılık ılık kokuyordu yaşamak. Pus kaplamıştı tüm bu yokuşları, beyaz bir esaret. Ne zor işti yürümek, bir adımın ardından diğerini atabilmek. Sıcak bir rutubetten farkı yoktu üstüme çöken ağırlığın. Yok muydu daha kolay bir yolu yaşamamanın. Gözümü kapatsam aslında, karanlık ağaçların arasında, sadece şu alaycı kuşun sesini dinlesem günler boyunca. Ama hep bir yer vardı yetişilmesi ve bir tren yakalanması gereken. Daha dün yazdı mevsimlerden, yanık yanık esiyordu zaman.

Havayı kasvet mesken tutmuştu ki, ben döküyordum sanki tüm bu kızıl yaprakları. İşte şuradaki, buraların ünlü saat kulesi, yavaşça ardımda bırakıyordum her şeyi. İlerledikçe ağırlaşıyordu ayaklarım ve zaman geçtikçe daha bir yakına iniyordu sonbahar. Öyle bir şehir ki her bir tarafı yokuş. Nasıl sokak bunlar, ıssız ve ışiksiz. Nasıl hayat bunlar yalnız ve amaçsız. Ben ilerledikçe batıyordu güneş ve hissediyordum arkamı kaplayan karanlığı. Akşama donuyordu gün ve geceye doyuyordu gökyüzü. Kanımla birlikte akıp, benimle birlikte ilerliyordu rüzgâr. Soğuktu. Çok soğuktu. Daha dün yazdı mevsimlerden, yanık yanık esiyordu zaman.

Öyle bir uzaklaşmışım ki, benim alaycı kuşun sesi de gelmiyordu artık. Kolay mı sesini duyurması, aramıza soğuk bir akşam girmişti ne de olsa. Yandaki çimlerden, çiy kokusu çarpıyordu yüzüme, dalga-dalga. Ayaklarımda devam edecek güç kalmamıştı. Usulca çömeldim ve uzandım çimlere. Bir çarşaf gibi örttü üstümü gece ve beni kör edecek kadar karardığında hava, anladım ki gün doğmak üzere. Bir öncekinden de gri bir gün yükseldi ufukta. Ruhsuz sonbahar güneşinin ilk huzmeleri belirdi sonunda. Ama ne fayda. Hava akşamki kadar soğuk, akşamki kadar boşuk. Daha dün yazdı mevsimlerden, yanık yanık esiyordu zaman.

Yavaşça ayağa kalktım, yüzümü geldiğim yere döndüm. Benim tren kaçmıştı herhalde.

Çok bozuntuya vermedim, iki akşam sonraya da yine bir biletim vardı benim. Şimdi geri dönecektim, yolda bizim meşhur saat kulesinin önünden geçecektim. Alaycı kuşun yanına vardığımda akşam olacaktı, oradaki çimlere kıvrılıp uyuyacaktım. Ufuk güneşe kavuşunca, günle birlikte tekrar yola çıkacaktım, akşama doğru buraya varacak, ayaklarımda güç bitecek, kendimi yine buradaki ıslak çimlere bırakacaktım. Yükselmekte olan güneşe baktım, bu gidişle tren istasyonuna hiç varamayacaktım. Her sabah geri dönmektense, buradan devam edebilirdim istasyona ama trene binecektim de ne olacaktı. O tren beni hangi mevsime atacaktı. Tekrar yürüyordum şimdi. Hava her zamankinden bile soğuktu. Kış geliyordu belli. Daha dün yazdı mevsimlerden, yanık yanık esiyordu zaman.

Zeynep Karahasan

Teşekkürler

Ayşe Su Özdoğan

Nefesim, nefesim nerede, bulamıyorum
Göğsümdeki tuhaf patırtı, sol taraf sanki
Peki günler, saniyelerim hani?
Kanatlarım olacaktı, uçacaktım ben söz
vermiştiniz
Nasıl, hoş mu kanatlarınızın gözlerimden
aksi?
Siz havalanırken enkazımdan uçuşan kül
taneleri...

Neyin sesi bu?
Onca sessizliğin üstüne değişen ne?
Cılız, hafif bir kıpırtı
Gözbebeklerimin korkudan perdesi
Anlamış sonunda, kimse yok
Artık kendini yorsa ne yazar ki?
Kabusuyla yüzleşmek pahasına
Salıverdi kendini

Karanlık değil, ışık da yok
Sadece ben, her yerde
Kendimleyim.

Ateşti sizin için
Ama değil Hıdırellez, bayram ateşi
Bereket getirmez, olanı da kül ederdi
Neymiş yanında cehennemın sönmez alevleri?
Cehennemden korkmayan yürekler,
karşısında titrerdi

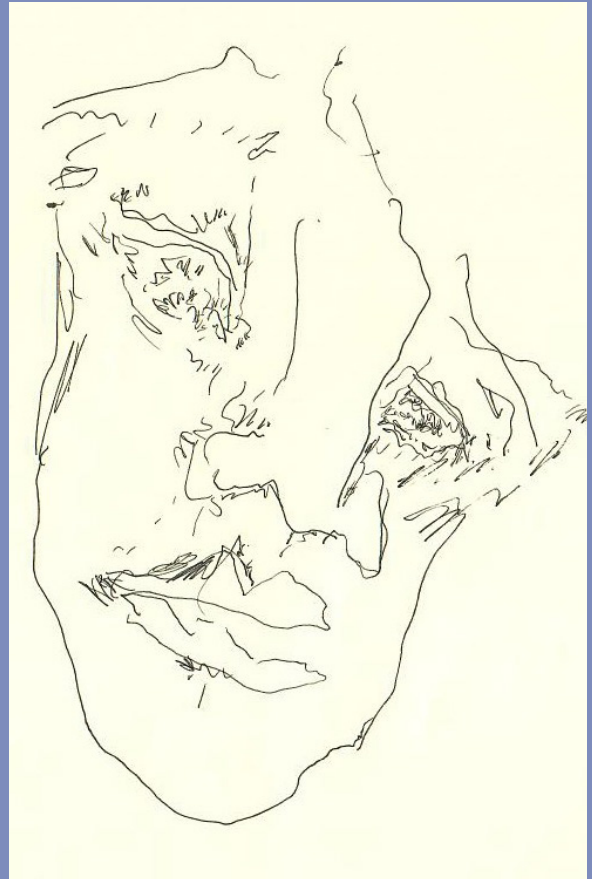
Düşmanınızdı
Güzel zamanlarınızın katili
Bütün öksüz suçların faili
Ona dayanabilenler garip,
Kaçışanlarsa sizdendi

Sokaktı aslında
Hayır, hayır değil çarşı pazar, festival yeri
Şu yuvasızların döşeği, uğramanın yürek
istediği
Görevini şaşırmış lambalar, işinden olmuş
kaldırımlarla bezeli
Sonuydu ufuk çizgisi, ya da siz umdunuz
öylesini
Ne yazık, tadamadınız bu muazzam
belirsizliği!

Alın sahte kanatlarınızı sizin olsun
Uçsanız ne olur ki, gökyüzünden korkarken
Alevlerin eşsizliğinden kaçarken
Sokakların sonsuzluğu kâbusunuzken
Başınız göğe erse ne olur
Kendinizi, kendinize düşman sayarken

Nefesimi buldum ben onda
Solumdaki patırtı kalbimmiş, anladım
sonunda
Yalanlarınıza muhtaç değilim artık!
Arkada bıraktığınız küllerimden doğdum ben
Yüreğinizi ürpertiyle boğan sokakların ta
kendisinden
Kâbuslarınızda buldum kendimi

Teşekkürler hepimize
Yalnızlığımla tanıştırdınız beni.

Deniz Türker

Yolculuk

Elif Sakallı

anımsayamadığım bir yılın son gecesi
saat on bir kırk dokuz
sobanın yanı başında oturmuşuz
odun kokulu ev soğuk
sohbet sıcak
sokulduğum çocukluk battaniyem daha sıcak
tombala oynuyoruz

torbanın içinden çıkan sayı kadar anılarım var

birisi son on dakika diye bağıyor
anılarımdan ayrılmama mı son on dakika
yoksa
endişeleniyorum

kahverengi bavulun üstü aşınmış
yılların eskitemediği derisi bu seneden
kurtulamamış
içine göçmüş, beni andırıyor

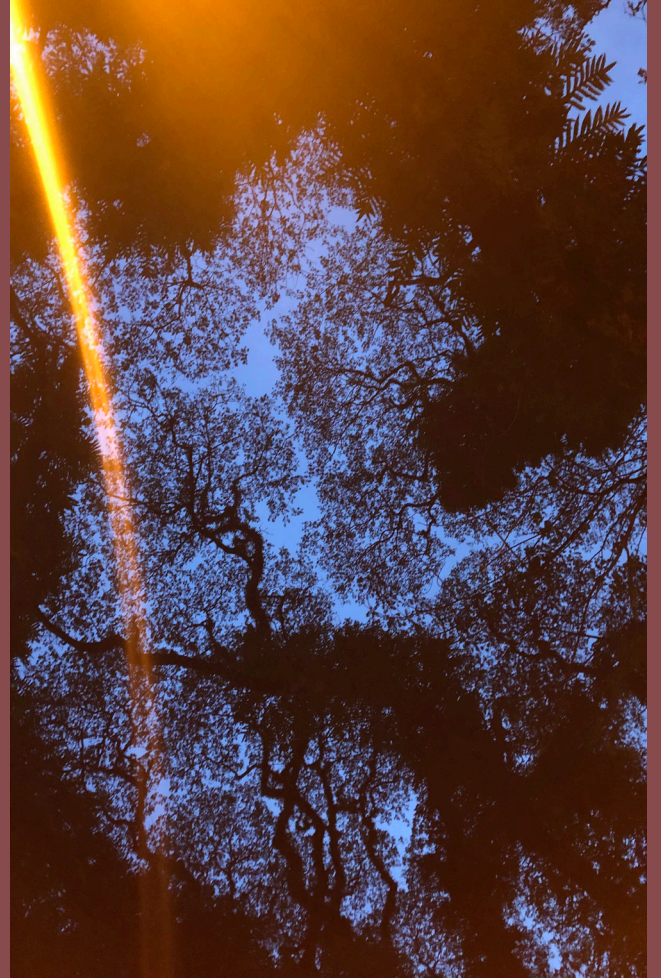
bavulumla anılarımı gizlice doldurdum
birisi içindekileri eksiltmemi istiyor
kilo sınırı 15 kilogram hanımefendi
fermuar yaşlı bir amca kadar yavaş hareket
ediyor

saat on ikiyi on geçiyor
kendimi sokağa atıyorum
bavulumla birlikte yola devam ediyoruz

anılarım birer birer sokağa saçılıyor
eğilip toplamaya çalışıyorum fakat
sokak bazısını bir vakum gibi yutuyor

derisi pul pul dökülen ellerimle -sanki çizgileri
daha da belirginleşmiş-
eskimiş bavulu sıkıca tutuyorum -sanki yükü
hafiflemiş-
ikimiz de mutsuz
buruk ve yorgunuz

sahi bu yolculuk ne zaman bitecek?

Başak Ataman

Yakamoza Çeyrek Kala

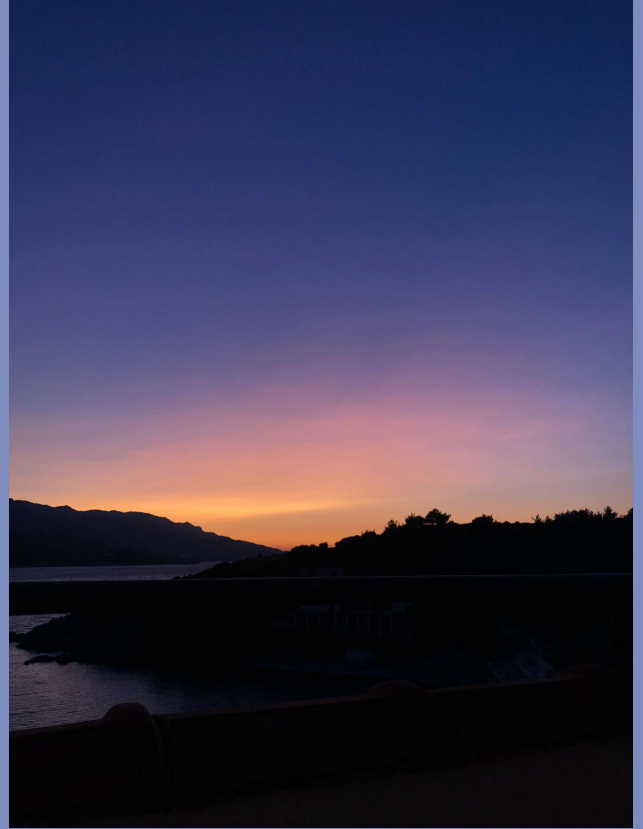
Derin Beytekin

Güneş saklıyordu gözyaşlarını
Sapsarı saçları çoktan karışmış körfezin
mavisine
Bir çift göz, uçsuz bucaksız denizleri içine
hapsetmiş
Aynı hüznün aynı resim çerçevesinde kadının
yüzündeki çizgilerle
Görmüyor musun?

Akıp giden sadece zaman değildi de
Yitip giden umutları mıydı?
Bir zamanların alev alev yangınları
Küçük bir kor parçasına mı dönüşmüştü
Hâlâ kabinde anlam veremediği bir sıcaklık...
Hissetmiyor musun?

Yelkovanı masum bir armonika melodisi
Akrebi tehlike çanları gibiydi
Bizim emektarın sesi geliyordu evin bir
köşesinden
Yalvar yakar anlatıyordu
Zamanın ne kadar acımasız bir hırsız
olduğunu
Geçmişin sessiz çılgınlıkları
Dalgaların ezgisine karışmıştı
Duymuyor musun?

Zaman küllerinden doğmayan tek kuştur
Ya kanatlanıp giderdi
Ya da sessizce kendi ölümünü beklerdi
Son satırlar masalı değiştirebilecek güçte
miydi?
İşte o kadın bunun için buradaydı
Bu sonun yeni bir başlangıç olmayacağını
biliyordu
Ama zamanın uçup gitmesini izlemeye de
niyeti yoktu
Anlıyor musun?

Sıla Sözeri

Özgürlük

Alya Salan

Deniz Türker

Gökyüzüne uçan balonlar gibidir özgürlük; Hiç patlamayan.
 Bulutların üstünde yürümektir.
 Hayal kurmak gibidir; Hiç sonu olmayan.
 Bir denize balıklama atlamak,
 Sonsuz bir derinlikte kaybolmak gibidir.
 Yağmurdan korkmamaktır özgürlük, doyasıya ıslanmak.
 Çocuk olmaktır özgürlük ve çocuk kalmaktır.
 Büyürken unuttuklarımızdır özgürlük.
 Bütün yıldızların gözbebeğine sığmasıdır.
 Gözünü kırpınca saçılır karanlığa, aydınlatır dünyayı.
 Dünya aydınlanır, hayaller yeniden canlanır.
 Ve özgürlük yeniden serbest kalır.
 Özgürlük hiç eskimez hep yeni kalır.
 Özgürlük düşünmektir, öğrenmektir, yaratmaktır.
 İnanmaktır, yüreğinle görmektir, hiç unutmamaktır bir çocuk olduğunu...
 Hiç uyumadan yaşamak gibidir özgürlük hiç yorulmazsın.
 Ve hiçbir zaman kurmazsın saatini.
 Özgürsen mutlusun ve mutlu insanlar için saatler çalmaz...

Haydar Ergülen'le Röportaj

Röportajı gerçekleştiren: Elif Sakallı
Yazıya geçiren: Duru Bayramoğlu

Şiirlerinizde aşkı çoğunlukla masumiyeti ve çocuksu yanıyla görüyoruz. Peki bu yaşadıklarınızdan dolayı mı? Aşk anlayışınızda sizi etkileyen nedir?

Aşk Şiiri Antolojisi adlı bir kitabım vardır. Adı Antoloji ancak tümüyle kendi yazdığım bir kitap. Aşk üzerine iki yüze yakın şiir yazmıştım. Onda benim bilebildiğim, duyduğum okuduğum ve izlediğim aşka dair ne kadar şey varsa yazmaya çalıştım. Mesela bu kitabımdaki şiirler aşkın karanlığından çok söz ediyor, aşk sadece saf ve masum bir duygu değil, karanlığı da en az bunlar kadar önde olan bir duygu.

Son dönem şiirinin ana kaynağının ya da kaynaklarının ne olduğunu düşünüyorsunuz?

Şiirin ana kaynağı hiç değişmiyor, kaynakları çeşitli olabiliyor ama ana, asıl kaynak yeryüzü. Yeryüzü derken sadece insan değil, kâinat, boşluk, hayvanlar, özellikle doğa... ve tabii bir de şiir, şiirin kaynağıdır. Her şiir bir öncekinden doğar ve öncekilerden ortaya çıkar.

Sizin için şiirde marjinallik ne demektir, Türk şiirinde uça olmak neyi ifade etmektedir?

Şiirde marjinallik yoktur... Bazı şairler için, mesela Küçük İskender, marjinal derlerdi ancak ben bu ilişkiyi kuramam. İskender hiç marjinal biri değildi. Çok disiplinli, şiire sadık ve sıkça şiir yazan biriydi. Yaşamı belki marjinal olabilir ama şairlerin yaşamı da aralarında değişir. Kimi İskender gibi de yaşayabilir. Bu başka ülkelerde de vardır. Kimi ise daha düzgün bir yaşam sürebilir. Şair yaşamı diye bir şey yoktur aslında. Şair yaşamı dediğimiz şey, insanın kendini daha çok donatması, görmesi, duyması, hissetmesi için bütün bir eğitimidir. Eğitimlerimizi farklı yönden alırız; kimi geceden, kimi karanlıktan, kimi güneşten, kimi de doğadan... O yüzden bir anlamda bütün şairler marjinal, ya da bütün şairler diğer insanlar gibidir. Biz de insanların yaşamına bakarak 'bu marjinal' diyoruz ama hayatını şiire vermiş bir insandı Küçük İskender.

İkinci Yeni'nin 80 sonrası şiirine katkısının ne olduğunu düşünüyorsunuz?

Tabii İkinci Yeni altmış yıldır yaşayan Türk şiirinin en önemli, büyük bir atılımı. Henüz bazı şairlerini yeni yeni okumaya başladık, bazılarını ise okumaya başlamadık bile. Yeni yeni kitaplar, sayfalar açılıyor gibi. Bazılarını ise okuduk; mesela Cemal Süreyya okuyoruz artık, Turgut Uyar'a başladık, Edip Cansever'i okuyoruz... Ece Ayhan, Metin Eloğlu gibi isimler ise daha okunmaya başlamadı. Bu isimler gibi, daha okunacak bir sürü şair var, sadece 80 sonrası değil, bütün şiire katkısı olan.

Geçmişte genç okurlarınızla bugün genç olan okurlarınızı kıyaslarsanız şiir okuru kimliğinde bir değişim dikkatinizi çekiyor mu?

Evet. Şimdi okurlar daha genç oldu, daha çok genç okur var. Gençler daha çok şiir okumaya başladı, ilginç bir şey... Belki de şairlerin kitaplarına daha kolay erişim olması bunun sebebi. Etkinlikler, söyleşiler, kitap fuarları...

Belediyeler ve kitapçılar sayesinde bütün illerde var neredeyse, etkinlikler. Bazen bir fuar listesi gönderiyorlar, 365 gün fuara gitmen gerekiyor, Anadolu'nun ve Türkiye'nin başka birçok yerinde. Tabii müfredat da biraz değişti. Benim çocukluğumda sevdiğim şairlerin hepsi ölüydü, hepsi erken ölmüştü. Şimdi bizler varız mesela ders kitaplarında, sınavlarda soruluyoruz falan... Oradan biliyor ve okuyorlar gençler bizi. Bir tane ailecek tanıdığımız çocuk vardı, üniversiteye hazırlanıyordu, bize kedi maması satıyordu. Bir gün demişti ki, 'Ağabey dün sınavda bir soru sordular, cevap sen değildin ama seni çok sevdiğim için yanlış işaretledim.'... Ben de 'Keşke yapmasaydın ya!' demiştim... O yüzden şimdi okur gençleşti, şiirin de genç yaşta okunmaya başlaması lazım. Şiir genç yaşta başlar, okur ve şiir birlikte büyür.

Genliğinizde yazdıklarınıza dönüp baktığınızda keşke yazmasaydım dediğiniz veya görünür olmak istemediğiniz zamanlar oldu mu? Peki bizim yaşlarımızda yazmaya hevesli olan gençlere ne tavsiye verirdiniz?

Evet, olmuştur. 'Bu şiirin burasını düzeltmem lazım' dediğim ama düzeltilmediğim birçok şiir vardır. Ama yeni şeyler yazdıkça bir yandan eskilerini düzeltir gibi oluyorsun zaten. Bütün şairlerin vardır böyle pişmanlıkları, ama yazdığım bütün bir kitaba Edip Cansever gibi 'Bu kitap benim değil.' şeklinde bir inkârım olmadı. Çünkü ben şiir yazmaya biraz geç, üniversite yıllarımda başladım.

Gençlere ne tavsiye ederim? Buldukları her şeyi okumalarını tavsiye ederim. Her şeyi ama, sadece şiir değil. Yerde kâğıt parçası bulsalar bile onu okumalarını tavsiye ederim.

Zaman Halüsinasyon

Aslan Rıza Palaska

1 saat;
Upuzun bir dersin ortasında bir gün,
Arkadaşının yanında 1 dakika.
Zihindeki bir bilinç akışı fenomeni içinde
Nerede kalmıştır 1 yelkovan turunun
mutlaklığı.

1 saat;
İçimizde bütün varoluşumuzu ve evreni
kapsayan genel bir akışın kesiti,
Dışımızda ise ne olduğu fizik tarafından
açıklanamayan...
Her ne açıklanamıyorsa zaman deriz buna.
Bir de tanım biçeriz öğrendiklerimize göre.

Ancak ortada sadece açıklanamayan bir
eşgüdümü vardır varoluşta,
Bir de kafalarımızın bitmez diyalektik
karışıklığı....

1 saat;
Geçmişte olmuş olan,
Gelecekte olacak olan.
Kafamızın tık tık tıkırtılarının yorumu olan
zaman;
Toplumsal zihniyette bir fizik, evren, hayat
kanunu.
Bütün bu kanunların çerçevelerinde dolanarak
oluşan
Geçmiş ve gelecek
Olmuştur hayatlarımızda bitmez bir takıntı,
baş ağrısı.

Bütün bunlara rağmen zamanı gerçek sayarak
yaşayıp dursak mı?
Yoksa bunun sonuçları olan geçmişin
pişmanlığı ve gelecek kaygısını aşip
Zaman isimli bu rüyanın ötelindeki sonsuz
şimdiye mi uzansak?

Ekin Ünlü

yüzleşme

Ümmünaz Yanık

Annemin sıcak tutsun diye indirimden aldığı pijamalarım üstümde. Karışık çerezimin içindeki Antep fıstıklarını ayıklıyorum. Bazen bu ayıklamayı kendimi eğlendirmek için bir oyuna çeviririm. Mesela elimi kâseye atarken kâseye bakmamaya çalışırım. İşte o an bilemezsiniz her ihtimal iki parmak arasındadır. Leblebi mi gelecek Antep fıstığı mı? Bazıları Antep fıstığı gelsin diye büyük bir beklentiyle yapar bunu, ben sadece leblebi gelmesin diye dua ederim.

Bazı bazı leblebi, ceviz gibi sevmediğim yemişler çıkınca da tırnaklarıma bakarım, sonra neyse derim zaten bu kısa tırnaklarla kabuk açması canımı yakıyordu. Birkaç gecedir televizyon karşısında kuruyemiş ayıklarken uyuyakalıyorum. Şu an benim yüzümden açık kalan tüm kuruyemiş kutusu nemlenmiş. Artık Antep fıstığı gelse de mutlu olamam. Kaçan tüm keyfimle ne zaman aldığımı unuttuğum SuperFresh pizza dilimine meylediyorum. Annem yediğim bu yemekleri görse bana çok acırdı. Sağlığım için mi endişelenirdi yoksa yağlı vücudumu kimsenin çekici bulamayacağını mı söylerdi bilemiyorum. Neyse ki annem evime bayağıdır uğramıyor. Soğuk yemekleri hiç sevmem her zaman ağızda jelatine benzer bir tat bırakır. Hani bazen uzun süre aç kaldıktan sonra hafif bir başınızı döner, içiniz soğur. Pizzanın ilk diliminden sonra bile o soğukluğu hissediyorum. Jelatinimsi tat öğürmemeneden oluyor. Ne zamandır yemek yemedim? Yanıt bulmam uzun sürünce en son dün sabah kahvaltıda yediğimi hatırlıyorum. İçeriden telefonumu getiriyorum son aramalara basıp Volkan abiyi buluyorum. Volkan abi bizim mahallenin bakkalı, öğrenciyim diye beni seviyor arada indirim de yapıyor. Volkan abiyi arıyorum. Uzun süre açmayınca, telefonu tam kapatacakken o gür ses telefonda karşılıyor: "Alo Duygu'cum söyle güzelim!" "Volkan abi benim daireye bir kuruyemiş bir de şu üçgen şeklindeki sandviçlerden yollatsana." Volkan abiyi ilişkimiz hep böyledir. Telefonu açar açmaz siparişimi veririm. O da bilir çok konuşmayı sevmediğimi, ardından bir şey demezdi. Öte yandan bu sefer karşı tarafta Volkan abinin sesini tekrar duyuyorum:

"Duygu, canım bu gece yeni yıl ya ben dükkânı kapadım evdeyim güzelim."

Hızlıca "Kusura bakma abi, iyi yıllar" deyip telefonu kapatıyorum. Allah allah, ne çabuk geçti zaman? Bir haftadır televizyon karşısında mı yattım yani? Neyse diye düşünüyorum iyi dinlendim en azından. Eğer yılbaşıysa şöyle bir yemek söyleyeyim kendime o zaman. Hem KYK'da bir hafta içinde yatmalı en geç. Parasız kalsam n'olur sanki, dışarı çıktığım da yok. Köşede bir Gaziantep mutfağı vardı, iki lahmacun söylüyorum uzun zamandır sıcak bir şey içmediğimi fark edince yanına yarım mercimek istiyorum. Kendime bir bardak kola doldurup koltuğuma geçiyorum. "O Ses Türkiye Yılbaşı Özel" çıkıyor açar açmaz. Adını bile bilmediğim ünlü olduğu iddia edilen bir kadın "Keskin Bıçak"ı söylüyor. Bu şarkıdan ne kadar nefret ettiğimi bir kez daha hatırlıyorum. "Nerde bende o yürek yardan cayacak"mış peh, fazla arabesk yahu. Yani sene 2020 diyorsun hâlâ mı Keskin Bıçak? Hâlâ mı acıların kadını Bergen tripleri? Şarkıya olan kızgınlığım kapı zili ile kesiliyor. Gaziantep'iler de hızlıymış he deyip kesik kesik gülüyorum.

Kapıyı açıyorum ama karşımda kuryeyi göremiyorum. Sadece "Niye geldin?" diyebiliyorum. Gelen benmişim. Evet benmişim. Gelen Duygu'ymuş. "Bunca zaman yoktun? Niye geldin?" diye tekrarlıyorum. "İnsan bir hoş geldin der, canısı" deyip kıkırdıyor. Sanki kendi eviymişçesine içeri geçip koltuğuma kuruluyor. "Evinin bok götürüyor şekerim, geldiğime dua et" diyor. Kızıyorum, çok kızıyorum. "Bir şey demeden çekip gidiyorsun sonra gelip dediğin ilk şey bu mu?" diyorum. Duygu'yu bu evde istemiyorum. "Eee n'aptın bakalım anlat biraz" deyip suratıma bakıyor. Cevap vermiyorum. Zaten bana katlanamaz yine çekip gider. Ben Duygu'nun gitmesini istiyorum. Ben Duygu'yu görmezden geldikçe o üzerime geliyor. Sanki bana inat yaparmış gibi kanalı değiştiriyor sesini açıyor. Adeta evime yerleşiyor. Erkek arkadaşıyla bağıra bağıra telefonda konuşmaya başlıyor. "Aşkım evet yeni yıla da böyle girelim hep birlikte olalım tamam mı?" diyor. Çıkan her ses beni daha da sıkışmış hissettiriyor.

Duygu'nun kurduğu her "aşkım"lı cümle canımı sıkıyor. Adını asla bilmediğim ve öğrenmeyeceğim herifle telefonu kapadıktan sonra Duygu bana dönüyor ve "Bi kahve yapayım şekerim şöyle bir güzel içip dertleşelim" diyor. "Kahve kalmadı" diyorum Duygu'ya. Her zamanki çok bilmiş, hazırcevap tavrıyla "E çay koyayım bari" diyor. "Çay da kalmadı" diyorum. "Ay ben Volkan abiyi arayayım bari" dediğinde kızıyorum. Bağırıyorum. "Bana bak, yılbaşı günü kaç seneden sonra gelip benim evimde ev sahipliği yapamazsın" diyorum. "Hem sen herkesi kendin gibi kimsesiz mi sandın, Volkan abi evde. Ailesiyle. Dükkânı da kapalı.". Duygu'nun duraksadığını hissediyorum. Kimsesiz demese miydim acaba? Amaan dediysem de dedim. Hem gerçekten de o kadar yalnız birisi o. Bilirim sürekli bir ilişki içindedir, değişen sevgililer, yattığı kalktığı o tuhaf adamlar... ama aslında nasıl bir kimsesiz olduğunu unutmak için hepsi. Zamanla düzelir sanıyor yalnızlığı yanında gezdirdiği o heriflerle. Öyle yalnızlık bitecek olacak olsa Tinder gibi sitede çıktığı gün bu dünyada kimsesizliğe son verilmiş olurdu.

Titreyen sesiyle "Bu sefer abarttın!" diyor. Üzüntüsünü fark edip onu mağlup edecek son hamleyi yapmaya meylediyorum. "Sende biraz kendine saygı olsa çekip gidersin evimden! Ben bilmiyor muyum niye it gibi gezip gezip en son bana geldiğini? Yalnızsın işte yalnızsın sen Duygu! Ömrün beklemekle geçti kız, kaç senedir üniversite okuyorsun bir gün bitirmek geldi mi içinden okulu bile? Korkaksın sen korkak, dış dünyaya açılmayan bir korkak." Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyor. "N'apayım ne edeyim gecenin bu saatinde? Sana geldim işte" diyor. "Ama hak ettin kızım bunları. Yıllarca değer bilmedin sevgi bilmedin, nerede seni küçük gören adamlar vaktini onlarla tükettin. Şimdi kimsesizim diye çıkıp çıkıp bana geliyorsun ya, vallahi akılalmazsın sen." Pes etsin diye üzerine giderken Duygu sessizleşiyor. "İyi ben gideyim, rahatsız ettim. Ama dikkat et dediklerinin ucu sana da dokunuyor." diyor. Vallahi bu kadar sözden sonra ben de giderdim diye düşünüyorum. Ucu bana neden dokunuyormuş onu bir türlü anlamıyorum.

Deniz Türker

Oysa Bir Zaman

Elif Sude Yanık

Affet Ceren

Bu defa da sen affet

Affet, son sönen nefes seninki diyemiyorum sana.

Affet unutulmayacaksın diyemiyorum.

Özgürce uçuyordun hayat sahnesinde

Bak, kuş gibi uçup gittin sen de

Bağırдық haykırdık yine

Lanetler okuduk bu dansı bitirenlere

Affet, yarın gülümsemeyeceğiz demiyorum

Affet, bir yerlere adın verilip durduracaklar balerinimizin dönüşünü.

Asena demişti hatırladın mı, adı yok kadının diye

Erkeklerimiz kapatmayacak mı senden sonra peri kızlarımızın, oyuncak balerinlerimizin kutularını, sadece umuyorum

Daha mı çok Ceren var ayakta, affet güzel melek, hiç sanmıyorum.

Sen, sen sadece huzurla uyu Ceren

Kurtuldun bak bu rezaletten

Bırak, alma kara lekelerimizi üstümüzden

Uç göklerde, dans et oralarda, özleme bizi Ceren

Git, git buradan, kandan, git, git bizden...

Zeynep Karahasan

İlerlemek İstemiyorum

Başak Ataman

İşte yine her şeyin başladığı yerdeyim.

Bir çocuk var; yılların sevimliliği henüz yüzüne yansımamış.

Öylece duruyor, sebepsiz.

Elimi uzatıp omzundan yakalamaya çalışıyorum

Aciz ve acımasız parmaklarım tedirgin tenini hissediyor

İşte tam o an

Çocuk elimden kaçıyor

Yıllarımın biriktirdiği anılara karışıp toz oluyor ve gökyüzü birden kararıyor.

Oysa her gün renk değiştirdi gökyüzü.

Artık hep böyle mi kalacak?

Bilmiyorum.

Hayır, bilmiyorum.

Arkamdan duygusuz bir bebek ağlaması geliyor.

Kahkahalar, çığlıklar, sessizlik...

Birbiri ardına gelip bedenimi kuşatıyorlar Ve ben sadece duruyorum

İlerlemek istesem de olmuyor, ayaklarım kenetlenmiş, hareket etmiyor.

Ve ben sadece duruyorum.

Arkamdan tozla karışık güçlü bir yel esiyor, istemesem de beni itiyor

Tozda kaybolan çocuğun solgun gözlerinin ışıltısı var.

Elimi sallıyorum, yok oluyor. Tedirgin ayaklarım yerde debeleniyor

Arkamdan beni iten güçlü kuvvete boyun eğmek istemiyorlar Ama bunun mümkün olmadığı ortada Çünkü artık yorulmuşum.

Ya da belki o çocuktan vazgeçmem gerek. Alnımı kuru bir yaprak sıyırıyor İşte yine sonbahar

Mevsimler bu kadar çabuk mu geçirdi?

Ama ben hâlâ olduğum yerdeyim

Gökyüzü de hala kara

Belli ki o da benim gibi kararlı

Farkındayım bulunduğum noktada geçen her günün beni soldurduğunun

Hayat denen çizgide ilerlemem gerektiğinin. Ama aciz bedenim bunu kabullenmek istemiyor.

Kuru ağızımla haykırıyorum:

"Kırın bütün saatleri! Haberim olmasın geçen zamandan!"

Dünya bir an için sessizleşiyor, beni duymuş olmalı.

Ben ise hâlâ aynı noktada,

Olan bitenden habersiz,

Çocuksu umutlara kapılmış bir vaziyette duruyorum.

Her zamanki gibi arkamdan gelen seslerle bulunduğum noktaya tutunuyorum:

Kahkahalar, çığlıklar, sessizlik...

Asya Ülger

Yağmurun Altında İtiraf

Melis Selek

İçim ürperir
Rüzgârın usulca dokunuşuyla
Yağmurdan ıslanmış tenime.
Sokakları koşar gibi
Hayat gibi
Geçerken etrafa bakmadan...

Aklımda hâlâ yarının hesabı,
Bitmeyen bir telaştır
Başıma düşen damlalar.
Zihnime işleyip
Kurcalar kafamı
Bir zehir soru:
Ne zaman?

Kolumdaki saatten
Gözümü alamamanın
Cezasıdır,
Yağmurunu bırakan
Kara bulutlar gibi
Gelip geçici.
Ama inatla
Zamana yetişme çabasıyla
Bedenim bugünde
Aklım yarında
Yok olmak...

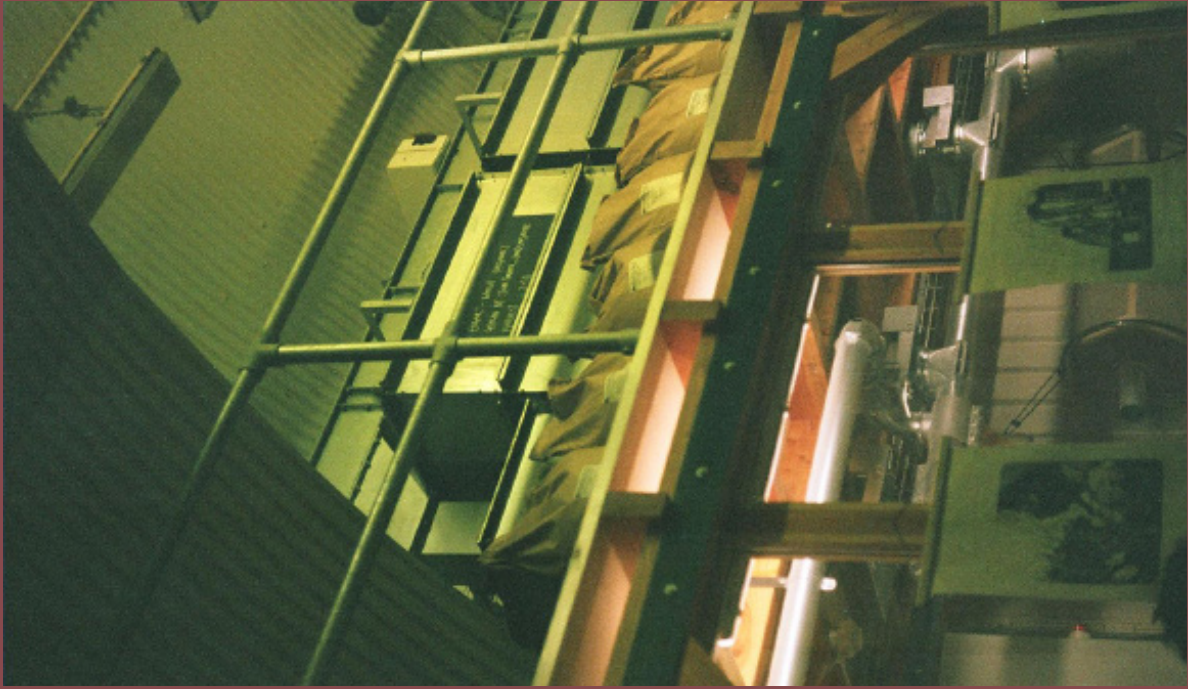
Deniz Türker

Zamanın Dışında

Nilsu Şahin

Acelesi olmayan adımlar
Sürüklenir
Paltonun düğmeleri -ki bir tanesi eksiktir-
İliklenir
Durmuş kol saatine usulca göz atılır
Yetişilir
İstasyona varılır
Beklenir
Ve arkadan bir ses:
"Hadi!"

Ben hiç anlamam
Eğer ki bu yol kavuşmuyorsa sevgiliye
Ulaşılmazsa sevda
Yarımsa hikâye
Mutsuzsa son
Nedir bu amansız acele
Varsın üşü
Varsın geçsin zaman
Kaçsın tren
Yansın dünya
sen çok geç kalmışsan.

Deniz Türker

Beş Dakika

Melis Akkum

11:56

Sınavın bitmesine son beş dakika. Çözülmesi gereken üç problem. Heyecandan, panik olmaktan terlemiş elleri sonu gelmeyen denklemlerin üstünden geçerek zaten okuyamadığı yazısını daha da bulanık, okunmayan bir hâle getiriyor. Neon kırmızı ışıklarıyla usanmadan yanıp sönen dijital saatin minik salise bölmesindeki rakamlar parmaklarının arasından süzülen kum taneleri gibi usulca uzaklaşıyor. Tutmaya çalışıyor o rakamları, "Durun!" diye haykırıyor içinden, ancak zamanın dinlediği yok. Gözleri dakikalardır karşısında olan kâğıda bir kere daha dönüyor. Kalemin sessiz hışırtıları duyulmaya başlıyor yeniden. Sınavın bitmesine son dört dakika.

Sonuçların açıklanmasına son beş dakika. Her gün daha çok kemirdiği tırnaklarından artık eser yok. Alışkanlıktan yine de götürüyor ellerini ağzına. "Kabul edilmezsem ne yaparım?" diye düşünüyor. En büyük hayali, bütün hayatı bu okul. Senelerdir gündüzünü, gecesini, düşlerini, kâbuslarını ele geçirmiş. Elleri titriyor. Bir anda girecek olan binlerce öğrenci yüzünden sitenin kapanacağını bilse bile giriş yapıyor. Zor zapt ettiği ellerini klavyenin üstünden gitmeleri gereken yerlere güçlkle götürüp şifresini girdiğinde beklediği yazıyı görüyor: Sonuçların açıklanmasına son dört dakika.

11:57

Sınavın bitmesine son dört dakika. En son sanki durduracakmış gibi duvardaki saate bakalı tam bir dakika oldu. Geriye kaldı iki soru. Aklından geçen düşünceler, olasılıklar, elinde kalan süre gibi akıp gidiyor. Elleri yetişemiyor bu hıza. Zihninden uçup giden onlarca fonksiyonu kâğıda geçirdiği sayıların içinde hapsedmeye çalışıyor, ama olmuyor, olduramıyor. Artık vazgeçmek üzere. Gururuna yediremiyor denememeyi, pes etmeyi. Kapatıyor gözlerini yorgun savaşçı. Ciğerlerine uzun uzun doldurduğu havada bütün cevaplar varmış gibi yazmaya başlıyor

tekrar. Artık elleri de yetişiyor zihnine, zamana. Sınavın bitmesine son üç dakika.

Sonuçların açıklanmasına son dört dakika. Gözlerini kırpmadan izliyor zamanın, saniyelerin akışını. Hayatının bir dakikada nasıl değişeceğini düşünüyor. Dakikaların göz açıp kapayıncaya kadar geçtiği zamanları hatırlıyor, yakınıyor kıymetlerini bilmediği için. Gözlerini kapadığında kulaklarında kalbinin heyecanlı atışı yankılanıyor. Hayatının, geçmek bilmeyen dakikaların içinde boşulurken bir kurtarıcı, yaşam kaynağı gibi geliyor bu ritim ona. Geçen her saniyeyi bir saatmiş gibi sayıyor. Sonuçların açıklanmasına son üç dakika.

11:58

Sınavın bitmesine son üç dakika. Sessiz sedasız gelip geçen 60 saniye daha. Devam ediyor savaşıma. Elleri aklına yetişti yetişmesine ama, ne kadar böyle devam eder belirsiz. Durmuyor artık, bir kere bırakırsa yeniden başlayamayacağını biliyor çünkü. Bitirmek üzere. Bitiriyor, bitiriyor, ve bitirdi. Sınavın bitmesine son iki dakika.

Sonuçların açıklanmasına son üç dakika. Geçmek bilmeyen her saniyeyle aklına yeni sorular, yeni kaygılar geliyor. Kabullenmek istemiyor ama. Evrenin bu kadar zalim olabileceğini aklının ucundan bile geçirmiyor. Zaten böyle bir şeyi hak edecek ne yaptı ki? Hayallerinin onu yarı yolda bırakacağına ihtimal bile vermiyor. Sonuçların açıklanmasına son iki dakika.

11:59

Sınavın bitmesine son iki dakika. Belki gerçekten başarabileceği ihtimalinin verdiği tarif edilemez mutlulukla sınırlarını zorlamaya devam ediyor. Artık yapmalı, başka çaresi yok. Kendini kendisine, başkalarına kanıtlamanın azmi mi bu? Yoksa sadece vicdan azabı çekmemek için yapılan son bir hamle mi?

Nedeni ne olursa olsun hedef belli. Sınavın bitmesine son bir dakika.

Sonuçların açıklanmasına son iki dakika. Senelerdir döktüğü onca gözyaşının, harcadığı emeğin, feda ettiği zamanın hep bu ana hazırlanmak için olduğunun artık farkında. Göğsünün sol köşesinin heyecanla oynayan kalbi şimdi kafasında, boğazında, kulaklarında fırtınalar koparıyor. Karar anı, kaçış yok. Sonuçların açıklanmasına son bir dakika.

12:00

Sınav artık bitti. Son cevabının altını çizerken avucundan kayıp giden saniyelere artık ihtiyacı yok. Eli kalem tutmuyor artık.

Titreyen, heyecanlı parmaklarından yavaşça kayıp düşüyor beş dakikadır sıkı sıkı tutunduğu yol arkadaşı. Beş dakika. 300 kıymetli saniye. Dakikalar içerisinde ümitsizlikten başarıya, korkudan cesarete gitmesini sağlayan zamanın güzelliğini düşünüyor. Pes etmedi, başardı. Sınav artık bitti.

Sonuçlar artık açıklandı. Beş dakika önce ne hâlde olduğunu, nasıl hayalleri, ne tür planları olduğunu düşünüyor. Sonra da bu hayallerin nasıl yıkıldığını. Kabul edilmiyor okula. Hayalleri reddetmiş onu. Kapatıyor gözlerini. Zamanın daha hızlı geçmesi için dilediği bütün dileklerini geri alıyor. Beş dakika öncesine geri dönmek istiyor. Hayatın beş dakikada nasıl değiştiğini anlıyor. Sonuçlar artık açıklandı.

Asya Ülger